

okolnosti, kterými tyto důvody jsou opodstatněny (srov. Odpovědi ministerstva sprav. k dotazům o ustanoveních nových procesních zákonů, příl. k min. nař. ze dne 3. října 1897, věst. čís. 44 k Šu 467 čís. 3 c. ř. s.). Tomuto požadavku odvolání žalovaných co do uplatňování odvolacího důvodu nesprávného ocenění důkazů v podstatě vyhovuje. Navrhující výslovně opakování důkazu listinného, důkazu svědky Adolfem R-em a Josefou Š-ovou a důkazu výsledkem stran a odůvodňuje svůj návrh nesprávným hodnocením (uvážením) důkazu prvním soudem ohledně hlavní otázky, zda jest tu právní důvod zápůjčky či zda byla mezi stranami ujednána společenská smlouva. Tento přednes jest při vší své stručnosti potud jasným, že plně vyhovuje povaze odvolacího spisu jako přípravného podání (§ 467, odstavec první, § 78 c. ř. s.), jež v mezích zákona (§ 482 c. ř. s.) lze při ústním rodu odvolacím podle potřeby doplniti. Nad to obsahuje odvolání co do výkladu listiny rozsáhlé vývody, směřující z valné části i proti hodnocení tohoto důkazu. Vytýká proto odvolací soud odvolateli neprávem, že odvolání co do ocenění důkazů neprovedl po zákonu. Správným jest jen, že je neprovedl co do neúplnosti řízení. Avšak tohoto odvolacího důvodu ani neuplatňoval. Ježto odvolací soud se svého mylného právního stanoviska odvolání v podstatn. části nevyřídil, je odvolací řízení stíženo vadou po rozumu Šu 503 čís. 2 c. ř. s., pročež bylo napadený rozsudek podle Šu 510 c. ř. s. zrušiti.

Čís. 4716.

Otázku udělení substitučního oprávnění kandidátu advokacie lze posuzovati jen dle předpisů správních.

Do usnesení vrchního zemského soudu, jímž zamítnuto bylo odvolání do usnesení výboru advokátní komory, jímž odepřeno započítati soudní praxi do advokátní praxe za účelem udělení práva substitučního, připouští se odvolání na nejvyšší soud.

Do dvouleté praxe kandidáta advokacie, potřebné ku nabytí substitučního práva, nelze započítati praxi v přípravné službě soudcovské.

(Rozh. ze dne 24. února 1925, R I 73/25.)

V ý b o r a d v o k á t n í k o m o r y o d e p ř e l u d ě l i t i s u b s t i t u c n í o p r á v n ě n í k a n d i d á t u a d v o k a c i e . V r c h n í z e m s k ý s o u d n e v y h o v ě l o d v o l á n í s p r á v n ě r e k u r s u ž a d a t e l o v u . D ů v o d y : S t ě ž o v a t e l o z n a č u j e p o d a n ý o p r a v n ý p r o s t ř e d e k j a k o o d v o l á n í , m a j e p a t r n ě z a t o , ž e j d e o o d e p ř e n í p o t v r z e n í p r a x e a d v o k á t n í p o r o z u m u Š u 30 (3) a d v o k á t n í h o ř á d u . L e č v t o m t o p ř í p a d ě j d e o o d e p ř e n í u d ě l e n í s u b s t i t u c n í h o o p r á v n ě n í d l e Š u 6 (2) z á k o n a z e d n e 31. l e d n a 1922, č í s . 40 s b . z . a n . , j e n ž p l a t í n y n i m í s t o p o s l e d n í h o o d s t a v c e Š u 31 c . ř . s . O p r a v n ý p r o s t ř e d e k ř í d í s e z d e v š e o b e c n ý m i z á s a d a m i c i v i l n í h o ř á d u s o u d n í h o a m o ž n o t u d i ž v t o m t o p ř í p a d ě s t í ž n o s t u p l a t n i t i j e n r e k u r s e m . V e v ě c i s a m ě n e n í r e k u r s o d ů v o d n ě n . D l u ž n o p ř í s v ě d č i t i p r á v n í m u n á z o r u v ý b o r u a d v o k á t n í k o m o r y , ž e d o d v o u l e t é p r a x e d l e Š u 6 (2) z á k o n a z e

dne 31. ledna 1922, čís. 40 sb. z. a n. ku nabytí substitučního oprávnění lze započísti až do jednoho roku jen soudní praxi dle §u 2 písm. a) advokátního řádu (a zákona ze dne 24. února 1910, čís. 1 ř. zák. z roku 1911), nikoli však praxi v přípravné službě soudcovské. Neboť § 6 (2) zákona čís. 40 r. 1922, a pouze tento § je v tomto případě směrodatným, jedná o soudní praxi, dle dosavadních ustanovení povinné, čímž míněna je pouze praxe dle §u 2 písm. a) adv. řádu a zákona čís. 1 r. 1911. I jiná ustanovení zákona a nařízení rozeznávají mezi povinným rokem soudní praxe dle §u 2 adv. ř., konané kandidáty advokacie, a mezi přípravnou službou soudcovskou. Dokladem toho je zákon ze dne 8. ledna 1911, čís. 5 ř. zák. Obě ustanovení jednají výslovně o soudní praxi právních praktikantů, kteří nejsou v přípravné službě soudcovské. Stejným způsobem rozlišuje zákon ze dne 12. července 1913, čís. 139 ř. zák. Také § 16 zákona o organizaci soudů, s nápisem: »Soudní praxe«, v odstavci třetím výslovně pojednává o soudní praxi kandidátů advokacie zejména, aby jim dána byla příležitost nabýti vědomostí, potřebných k vykonávání advokacie. Je-li tedy dle §u 6 (2) cit. zákona čís. 40 r. 1922 započítatelná pouze soudní praxe dle dosavadních ustanovení povinná, není tím míněna přípravná služba soudcovská.

Nejvyšší soud nevyhověl odvolání.

Důvody:

Co se týče přípustnosti odvolání, nelze sice souhlasiti s vrchním zemským soudem, že šlo o rekurs, jehož přípustnost řídí se civilním soudním řádem, ježto prý tu jde o udělení substitučního oprávnění dle §u 31 poslední odstavec c. ř. s., nahrazeného nyní §em 6 odstavec druhý zákona ze dne 31. ledna 1922, čís. 40 sb. z. a n. Úplně pravdu má odvolatel, že dle civilního soudního řádu by se věc vyřídila toliko v tom případě, kdyby soud v nějaké právní záležitosti kandidáta advokacie k intervenci v substituci advokáta, stranu zastupujícího, nepřipustil, zde však jde o otázku udělení práva substitučního výborem advokátní komory, která se může posuzovati jen dle příslušných předpisů správních. A tu přichází na řadu § 30 odstavec třetí adv. ř., jenž ovšem nemluví o odvolání proti odepření oprávnění k substituci, ač § 28 odstavec b) téhož advokátního řádu o udělení této legitimace mluví, a zákon tedy i tento úkon zná. Než z toho nelze pro tento případ nepřípustnost odvolání ještě vyvozovati, neboť v tomto případě jde o udělení substitučního oprávnění z toho důvodu, že žadatel činí nárok na započtení soudní praxe, výbor advokátní komory mu však substituční oprávnění proto odpírá, že uvedenou soudní praxi započísti nelze, vyhrocuje se tedy celá otázka právě na toto započtení, a tu dlužno vzhledem k §u 30 (3) adv. ř., jenž připouští odvolání proti odepření potvrzení advokátní praxe, připustiti i odvolání proti odepření započtení soudní praxe, poněvadž tato je v oné obsažena. Z téhož názoru vychází také čl. I. poslední odstavec vládního nařízení ze dne 9. prosince 1919, čís. 651 sb. z. a n., jenž zůstal v platnosti i za vládního nařízení ze dne 6. září 1922, čís. 262 sb. z. a n. a připouští odvolání dle §u 30 (3) adv. ř. proti nezapočtení vojenské služby do advokátní praxe.

Avšak jakkoli odvolání je přípustným, není přece odůvodněným. V té příčině možno prostě odkázati na důvody napadeného usnesení vrchního soudu, v nichž prokázáno, že zákon liší přesně mezi přípravnou službou soudcovskou a soudní praxí kandidátů advokacie dle §u 2 písm. a) adv. ř. To má důvod svůj — a tím teprv rozlišování dochází svého osvětlení, — že upotřebení praktikanta jest jiné podle toho, zda se chce věnovati službě soudcovské (§ 5 a násl. zák. o soud. org.) či povolání advokátnímu (§ 16 tamže, jenž rozveden byl právě zákonem ze dne 24. prosince 1910, čís. 1 ř. zák. pro 1911, jenž tedy tvoří protějšek k §u 5—15 zák. o soud. org.): výcvik, jehož se mu dostává, nese se za tímto cílem i nelze proto obojí směšovati.

Čís. 4717.

Zajištění půdy drobným pachtýřům (zákon ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n.).

Pouhá způsobilost požadovaného pozemku k provozu hor neopravňuje ještě vlastníka k výměně dle §u 5, odstavec druhý zákona.

Lhostejno, že budovy (§ 2 zák.) jsou větší než požadovatelé potřebují k provozu zemědělství na požadovaných pozemcích.

(Rozh. ze dne 24. února 1925. R I 109/25.)

Požadovacímu nároku drobných pachtýřů bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d u:

Dovolací stížnost vytýká, že požadované pozemky jsou pro svůj obsah způsobilé k provozu hor. Praví sice přímo, že »slouží« k provozu hor, avšak sama se vyvrací, říká vícekrát, že ovšem nyní se tam neprovozují, a že jsou v pachtu k účelům zemědělským. Kdyby se tam hory provozovaly, ovšem by požadovací právo nebylo dáno, ježto zákon je přiznává právě jen na pozemky zemědělské. Než otázka ta je následkem prekluse námitek vlastnice vyřešena v ten rozum, že jde o pozemky zemědělské. Ale ani způsobilost k provozu hor nevdá požadovacímu nároku a neopravňuje k nabízené ve stížnosti výměně dle §u 5 (2) požad. zák., neboť tento sice stanoví, že vlastník jest k výměně oprávněn, když potřebuje požadovaného pozemku k dalšímu provozu hor nebo k jeho zajištění do budoucnosti, avšak ten případ splněn není. Zákon zřejmě předpokládá případ, kdy vlastník již hory vedle provozuje a požadovaného zemědělského pozemku potřebuje hned nyní k provozu tomu, na př. na skládku dobytých rud, k zřízení hutí, nebo k dolování samému, když vedle žíla již jest vyčerpána, zde pak pokračuje, nebo je viděti, že bude pozemku z týchž příčin potřebovati v budoucnosti, třeba že přítomná potřeba ta ještě nenastala. Tento předpoklad však v tomto případě není